

Marinela TEPUȘ

Un om obișnuit...

În general, monografiile mi se par seci, sterile bilanțuri ale unor vieți ieșite din comun. Chiar și cele ale unor actori sau regizori celebri. Le recunosc însă necesitatea, în definitiv constituind unica modalitate de a păstra vie memoria unor personalități dispărute, modalități teatrale și mentalități ale unor epoci...

Silviu Stănculescu: „*Sunt un om obișnuit...*” – ediție alcătuită de Corina Stănculescu și Catrinel Stănculescu-Florea, cu o prefață de Dan Grigorescu (redactor Viorica-Rozalia Matei, Editura Semne, București, 2002) este însă mai mult decât o monografie. Pentru că e îngrijită cu dragoste nu doar cu spiritul critic al cercetătorului. Elementul subiectiv încălzește mult scrierea. Sunt înăuntrul paginilor frânturi de viață ce iau forma unor confesiuni ale actorului, articole semnate de el, interviuri publicate de-a lungul timpului, chiar un minijurnal, scrisori de la membrii familiei, „declarații” ale colegilor, mărturii din presă, fotografii, un vast *curriculum vitae* – într-un cuvânt, un amestec peștit la prima vedere, în fapt un melanj edificator pentru un trai așezat, normal, fără mari zbugiumări dincolo de luminile rampei.

Volumul a fost alcătuit cu mare atenție pentru detalii. Material stufos, tăieturi din ziare, scrisori au fost drămuite, prelucrate, organizate pentru a căpăta în final forma unui pseudoroman, cu inserții din presă, care nu fac decât să potențeze veridicitatea unei vieți atât de pline de minunății, în fond, atât de obișnuită.

Ni-i închipuim – pe actori mai ales –, având o viață zgomotoasă, imprevizibilă, poate chiar ușuratică. Ne miră să descoperim că, dincolo de „fețele” personajelor, adesea se află ființe sensibile, modeste, politicoase.

Pe Silviu Stănculescu îl vedem așa cum părea în eroii interpretați atât de convingător. Frumos, stilat, spiritualizat. Cartea ni-l dezvăluie ca pe un om preocupat de aproapele său, de imaginea sa, de familie, un om care prețuiește prietenia, profesia, onestitatea.

Silviu Stănculescu (plecat dintre noi în 1998) rămâne artistul solar pe care ne-am dori să-l cunoaștem, cu care am vrea să ne împrietenim, pentru că nu e cuprins de tenebre. A fost în stare a ne pune sufletul în palmă cu dezinvoltură și adesea cu bonomie:

„Cum de Pampon n-aveam «față», pentru Crăcănel eram prea înalt, pentru lordache, de asemenea, pentru Catindat n-aveam har comic, iar pentru Girimea nu eram destul de frumos – am fost distribuit în Chelnerul”. (pag. 29) Dar asta se întâmpla la începuturile actricești, în anii liceului...